

Válasz Kulin Imre nyílt levelére

Tisztelt pomázi, pártonkívüli polgármester Úr! Érdeklődéssel olvastam a Pest Megyei Hírlap 1993. március 29-én megjelent nyílt levelét.

Nem tagadom, hogy a nagylétszámú pomázi érdeklődő állampolgár jelenléte jóleső érzéssel töltött el, akik a pomázi kultúrházban vártak.

A nagygyűlés megkezdése előtt Önnel is beszéltem, mert barátainak, közvetlennek értékelem.

A beszámoló után igen sok kérdést kaptam, s azok között egy fiatalember az alábbi kérdést tette fel, amire Ön is a nyílt levélben hivatkozik.

...rakták mindenhova szerteszét a plakátokat, hogy mindenki jöjjön, minél többen jöjjenek 10-én, erre mi történik, kinézek az ablakon és képzeljék el, ez egy nagyon szégyentelen de ezt el keil mondanom, mert rosszul ütött szívemnek, mikor kinézek az ablakon az önkormányzat kocsija röpcédulát nyom be *mindenkinek* a ládájaiba. Erre megnézem, hogy mi van rajta, hát az SZDSZ-es Petőnek holnap lesz Szentendréen a nagygyűlése és az Önkormányzat kocsija nyomja *szanaszét*. Pomázon, hogy ezt Nekem kellett mondanom, mert ez egy kicsit groteszk, hogy az Önkormányzat ezt csinálja... Eddig az idézet.

Mivel a kérdésben a megálapítás az volt, hogy az Önkormányzat a kiszáradtáknak nem, az SZDSZ-nek segít a pártpropagandába, ezért ezzel kapcsolatban az alábbi választ adtam.

...A köztársasági megbízottnál kifogásolni kell, ez törvénytelen, megengedhetetlen, nyilván az az önkormányzati tisztviselő aki ebben bünyös, és sajnos azt kell, hogy mondjam, hogy itt a polgármesternek kell intézkednie. Gondolom azt még egyszer nem fogják megválasztani, mert kérem ez egy elfogadhatatlan dolog, hogy az Önkormányzat ilyen módon beavatkozzék a Kiszáradt Párt elleni akcióba. — Eddig az idézet.

Úgy gondolom, nem az én beszédem volt alaptalan, hanem a kérdés volt csúsztatott, pontatlan. Viszont Önnek ott lehetősége lett volna a tévedést megcáfolni, a kérdezőt helyreigazítani. Azt nem tette, ezért e nyílt levél végéig abban a tudatban voltam, hogy Pomázon az önkormányzati dolgozók az egyes pártok röplapjainak terjesztésével foglalkoznak.

Remélem nyílt levelére adott válaszom tisztázta a tényeket, s így Pomázon is a bor és búza mellé a békesség is vissza fog térni.

Torgyán József az FKGP elnöke

Vidám fiúk

Szeretem ha politikusaink vidámak, mosolygósak. Az már persze nem annyira „odailló”, amikor csak úgy vihángolnak, kacarásznak, dőlnek a nevetéstől a nemzet házában. Mint ahogy az is rangon aluli (de nem így fogják fel), amikor durván, gúnyolódva, közönségesen, mocskolódva „eneklik” el kis vagy nagy monológjaikat nyögve-nyelődően, „öööööööö kínok” közepette.

Rengeteg a magyar gyomorban emészthetetlen idegen kifejezést is használnak. Kimondom hát egyszerűen: Parlamentben elhangzó beszédek jelentős része értelmetlen, érthetetlen, felesleges szóolás, és mélyen sértő is, gyakran éppen a népre a választópolgárokra nézve. Az előadások jelentős részét a választópolgár nem igényli. De ott nem így gondolják!

Akinek viszont minden szavát pontosan meg lehet érteni, gondolatmenete, jövőképe tiszta és világos, az sok esetben kinevetnivaló bolond. Olyan udvaribolond félek!

Én nézem és hallgatom péld-

dául Maczó Ágnes, vagy Dénes Jánost. Szavaikból mindig a tiszta erkölcs, a hazáért, népért való aggódás érződik, kifejezőmódjuk mentes minden fennhéjázástól, gógtól. Arra még nem volt példa, hogy az ő előadásaiat külön meg kellett volna vitatni. Őket értjük! Tudjuk miről beszélnek. Bizony itt „lenn” nekünk kacagásra sincs sok okunk!

Hát ekkora lenne a szakadékok közöttünk? Az átlagmagyar és az úgymond elit végképp nem érti (nem akarja) érteni egymást?!

Pedig ha szólhatnánk az úgynevezett közepén is, úgy a kacagók arcáról alighanem eltűnne a mosoly. Ha megmondhatná a nép, hogy elég volt, ebből nem kérünk! De erre kevés remény van!

A „maczók” kevesen vannak, a jelenlegi parlamenti rend (rendszer) pedig a képviselők többsége érdekeinek felel meg. Még jó ideig mulatozhatnak az ország házában!

Vedres Józsefné Budapest

Újabb politikai furcsaságok

Tiszay Géza „Politikai furcsaságok” című, a Pesti Megyei Hírlap április 2-i számában megjelent kitűnő írását olvasva folytatni kívánom belpolitikai életünk visszasságainak felsorolását.

A Pest Hírlap március 31-i számában Mészáros László

MDF-es parlamenti képviselő (még pártigazgató) nyílt levelet írt Csurka Istvánnak „Kedves István, Herkules!” címmel. Elképesztő Mészáros úr helyzetmegítélése, de még inkább az európainak aligha nevezhető stílusa! Mészáros úr — az MDF pártalkalmazottja — a januári or-

szágos gyűlés előtt egy beosztottjával elkészítette Csurka István egykori alelnök, elnökségi tag pártból való kiszorításának a „fogatokönyvét”. Erre fény derült, ám Mészáros úr, ahelyett, hogy a konzekvenciákat levonná, durva ellentámadást indít Csurka ellen. Az ellen az elnökségi tag ellen, aki az országos gyűlés küldöttei, vagyis: a *tagság akaratából*, a negyedik legtöbb szavazattal került az országos csúcshelyezésbe! Ennek a példátlanul népszerű politikusnak mutat(na) most Mészáros úr ajtót: „Most már, Herkules, műszáj mened!” Arra nem gondol Mészáros úr, hogy kívánsága nyomán felvetődhet az is: és ki marad a pártban? Netán Mészáros úr a vele hasonlóról, konspiráló beosztottjával és még néhány szereptévesztővel szeretne „gütegyleti” helyzetből kormány-politizálni?!

Nem értem ezeknek a belső bomlasztóknak a merészségét, és a „megideologizált” vak buzgalmát! Mert a „külsősök”-nek, a hatalomra már a 90-es évek óta türelmetlenül ácsingózóknak, a taxisblokkad stupid vezetőinek a cselekedetei nem okoznak meglepetést számomra. Soha nem felejttem el az első szabad vá-

lasztás számunkra mámoros éjszakáját, amikor az első pillantattól kezdve a „független” sajtómunkások, a csalódott liberálisok dühtől eltorzult arccal vonaglottak és esküdtek azonnal bosszúfogadalmat. A népakarattal dacoltak, s dacolnak azóta is folyamatosan!

Orbán Viktor és Fodor Gábor az Aktuális című április 1-jei riportműsorban a Fidesz helyzetéről és választási terveikről beszéltek. Az, hogy önhitt módon szinte esküsznek leendő sikereikre, már nem meglepetés. Orbán ama kijelentése viszont mellbevágó volt, amely szerint „Az ország, a társadalom *már nem bírná ki* az MDF-es kormányzás egy újabb ciklusát!” E kijelentésben bolsevik formajegyek találhatók meg. Vagyis, ha az istenadta nép mégis így választana, hát öngyilkosságba rohanna. Aki nincs velünk, az ellenünk van. Ismerős a jelmondat. Ismerősök ezek az igék, a csálhatatlanság kényszerképzetei. Nincsenek illúzióim: ilyen „küldetés-tudattal”, a liberálbolsevikok ifjú élcsapata „alkalmas” lenne visszaforgatni a világot!

Brezovich Károly Vác

Kereszténység és magyarság

Teljesen egyetérték lapjuk március 30-i számában Tiszay Géza: „*Bűn-e kereszténynek és magyarnak lenni?*” — címen megjelent véleményével és örülök annak, hogy a keresztény és magyar „értékek” fejtegetésével tulajdonképpen a március 4-i számban „*Vannak örök érvényű igazságok*” — című levelemben közölt gondolataimat igazolja. Ennek összegzése szerint nemcsak, hogy nem bűn kereszténynek és magyarnak lenni, a keresztény eszmerendszert követni, hanem egyenesen kívánatos, mert „*úgy néz ki, hogy ez az eszmerendszer (ideológia) a legjobb és legtartósabb, legeredményesebb, legcélravezetőbb és nemcsak «ópium» az emberek, szegények számára, hanem a legmegfelelőbb életviteli eszköz... mely eszméből... nyugodtan táplálkozhatna Berecz János is...*”

Tiszay Géza is hasonlóan vélekedik, amikor levele végén egyebek között így ír: „...*Nem irigylem a mai törté-*

nelemtanárokat, akik maguk is a régi eszmerendszeren felnöve, csodálkozva látják, hogy mégsem minden úgy van, ahogy azt nekik annak idején mondták. — Valahogy úgy érzem, hogy a keresztény és magyar szavak használata ellen lázadó ellenzékiek voltaképpen ott folytatták, ahol az állampárt abbahagyta... Az pedig, amilyen csúfondárosággal a keresztény szó ellen hadakoznak, a mindenható párt egyházzellenes propagandájának változtatás nélküli folytatása... Szerintem demokráciáról csak akkor lehet beszélni, ha e két szónak megmarad az eredeti jelentősége és feleslegesen nem járjuk le sem indokolatlan hangoztatással, sem ellenséges kippellengéssel...”

Remélem, hogy mindezekkel nemcsak Tiszay Géza és én, hanem még sokan mások is egyetértenek, a koalíciós pártokon kívül az ország teljes keresztény, magyar lakossága.

Köles Mihály Gödöllő

Zsidókat mentettek

Napok óta foglalkoztat a „Tegyük valamit a gyűlölet ellen” felhívás. Vajon én hogyan tudnék ennek eleget tenni? Mert nagyon szeretnék! Keresztény hitem második főparancsáknak írja elő: „*Szeresd felebarátodat, mint önmagad! Szeressem még az ellenségemet is, és tegyék jót azoknak, akik engem megbánnak!*” Vagyis nekem, mint hívő kereszténynek, MINDEN embert szeretnem kell, akár jó akaróm, akár ellenségem.

Ezen isteni parancsnak tet-

tek eleget — életüket kockáztatva, sokan fel is áldozva — azok a hívő keresztények — egyháziak és világiak, papok és szerzetesek — akik a nyilas rémuralom alatt az ártatlanul üldözötteket, a haláltáborokba való elhurcolás elől elbújtatták, sok esetben sikerrel. Így tettek többek között Óbudán Don Bosco fiai, a Szalézi Atyák is. A Bécsi úton az általa vezetett nevelőintézetben bújtatták el a többi fiú közé azokat a 10–14 éves zsidó gyermekeket (kb. tizenötöt), akiket szüleik meg akartak

menteni az elhurcolástól. Sajnos, a rendház tőzszomszédságában lévő nyilasház „lakói” sajtómunkások, a csalódott liberálisok dühtől eltorzult arccal vonaglottak és esküdtek azonnal bosszúfogadalmat. A népakarattal dacoltak, s dacolnak azóta is folyamatosan!

Mindezt azért írtam le, mert kevésnek tartom a gyűlölet ellen csak annyit tenni, hogy néha egy-egy csendes felvonuláson kifejezzük jószándékunkat. Amíg gyermekeink és unokáink újra meg nem tanulják a felebaráti szeretet parancsát, a helyzet nem sokat fog változni. Nagyon sok szülő belátta ezt, és szeretné, ha gyermekét az iskolában is ebben a szellemben nevelnék. Sajnos, ez sok esetben nem lehetséges, mert *egyes felelős személyek mindent elkövetnek, hogy megakadályozzák*

a volt egyházi iskolák és intézmények — tíz év alatt — alig néhány százalékának visszaadását, ahol éppen arra tanítják meg az erre igényt tartó szülők gyermekeit — és csak azokét! — hogy keresztény hitünk tanítása szerint senkit nem gyűlölhetünk, legyen az bármilyen vallású, bármilyen nemzetiségű, vagy bármilyen színű. Hogy senki nem tehet arról, amiért fehérek vagy feketéknek született!

Mi, hívő keresztények, így próbálunk élni, és nem gyűlöljük, csak végtelen szomorúság tölt el bennünket azok iránt, akik akadályokat gördítenek ahhoz, hogy gyermekeinket, unokáinkat végre ilyen szellemben nevelthesseük. Még mindig nem látják egyeseik — vagy nem akarják látni? — mit eredményezett negyven év alatt az ifjúság hitellenes nevelése?!

Értük is imádkozunk, hogy mielőbb megértsék.

Baji Dénes Verőce

Dabasi siker Pécssett

Március 16-a és 21-e között rendezték meg Pécssett a frankofon hetet. A kultúrhet keretén belül változatos és színvonalas program állt az érdeklődők rendelkezésére. A hét végén került sor a középiskolások francia nyelvű Színjátzó Fesztiváljának megrendezésére, amelynek már másodikában ad otthont a Leőwey Klára Gimnázium és a Művészetek Háza.

A rendezvény zsűrijében neves francia személyiségek vettek részt több francia nyelvtanulóról. 42 csoport jött el a fesztiválra, fele földön (román, bolgár, lengyel, osztrák) gimnáziumokból került ki, a másik része

magyar középiskolák színjátzókból állt. A 21 magyar csoport közül az első helyet a dabasi Táncsics Mihály Gimnázium és Postaforgalmi Szakközépiskola III. osztályos tanulói nyerték Eugéne Ionesco: Kopasz énekesné című abszurd drámájának átdolgozott, rövidített változatával. A fődíj egy la rosche-suryon-i utazás, ahol a jövő év tavaszán fellépnek a darabban.

A hét harmadik lány produkcióját a zsűri eredetinek, játékát meggyőzőnek, a rendezői koncepciót pedig rendkívül ötletesnek találta.

Kapui Ágota franciatanár Dabas

Elterelő hadműveletek Isaszeg környékén

A szabadságharc 1849-es diadalmas tavaszi hadjáratának fontos eseményei részben Pest megye területén zajlottak. Április 7-én Gödöllőn tartottak tanácskozást a honvédség vezetői Kossuth jelenlétében. A megbeszélésen Görgey álláspontját fogadták el, a tábornok úgy vélte, hogy mielőtt a főváros bevételéhez kezdenének, fel kell menteni Komárom várát. Kossuth kezdetben ellenezte ezt a haditervet, de Görgey érvei meggyőzték. A komárom felmentéséhez szükséges átcsoportosítások már másnap, 8-án megkezdődtek. A négy magyar hadtest Gödöllőről kiindulva Fót — Mogyoród — Kerepes — Isaszeg vonalában vonult fel. A demonstráció célja az volt, hogy azt a látszatot keltse, mintha a honvédség Pest ellen készülne támadni. Az ügyesen manőverező Aulich tábornoknak sikerült is megtevéstenni az osztrákokat, Windisch-Grätz Pest előtt várta a támadást, holott a honvédség erőinek egy része már elindult Vác irányában észak felé; „...*nyugodtan fogtunk hozzá Gödöllőről már 1849. április 8-án megindulva a főt vázolt hadüterről kivételéhez*” — jegyezte fel Emlékirataiban később Görgey. Aulich seregében a Pest vármegyéből jött nemzetőrök is jelen voltak, így a nagykőrösi is. A kőrösi nemzetőrök derekasan kivették részüket a szabadságharc ütközeteiből. Még 1848 szeptemberében Verbásznál táboroztak, majd Ozoránál voltak részesei a győzelemnek. A nagykőrösi nemzetőrök harmadik alkalommal 1849 áprilisában vonultak táborba, ezúttal Üllőre, és vettek részt az Isaszeg környéki elterelő hadműveletekben. A nagykőrösi mellett egyébként ceglédiek és kecskemétek is szép számmal voltak a táborban, mintegy háromezren.

Pogány György